

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 349/2015-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. júna 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Mariánom Rojkom, Železničná 90/12, Považská Bystrica, ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 3 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 15 S 71/2013 z 8. júla 2014, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]
o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. februára 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], [REDACTED] (spolu ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. Mariánom Rojkom, Železničná 90/12, Považská Bystrica, ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 3 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 15 S 71/2013 z 8. júla 2014 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej príloh ústavný súd zistil, že sťažovatelia boli účastníkmi konania o ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy vedeného krajským súdom pod sp. zn. 15 S 71/2013 v procesnom postavení žalobcov.

Sťažovatelia v sťažnosti okrem iného uvádzajú: „Žalobou sme sa domáhali ochrany pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, za ktorý považujeme list č. 2012/808-09-T zo dňa 14. 05. 2013, ktorým Obec [REDACTED] ako stavebný úrad oznámil, že stavebníkovi [REDACTED] v zmysle § 57 ods. 2 zák. č. 50/1976 Zb. povoľuje drobnú stavbu „prístrešok“ na parc. KN-C 983/2 kat. úz. [REDACTED] a tvrdíme, že týmto zásahom boli porušené naše práva a dôsledky tohto zásahu trvajú. Predmetom ohlásenia drobnej stavby bola stavba prístrešku umiestnená na pozemku stavebníka parc. KN-C 983/2 kat. úz. [REDACTED] o rozmeroch cca 8m x 4,5m a výškou od 2,7 m do 3,7 m.“

Podľa názoru sťažovateľov: «Krajský súd v Nitre sa v konaní 15 S/71/2013 nevysporiadal a nevyhodnotil všetky skutočnosti dôležité pre konanie a tvrdeniami nás sťažovateľov 1/ - 3/:

- nesúhlasili sme s kvalifikovaním stavby „prístrešku“ za drobnú stavbu v zmysle § 55 ods. 2 písm. b) zák. č. 50/1976 Z. z., nielen s poukazom na výmeru zastavanej plochy, ale najmä s poukazom na § 43 písm. b) zák. č. 50/1976 Z. z., podľa ktorého stavbou je stavebná konštrukcia postavená stavebnými prácami zo stavebných výrobkov, ktorá je pevne spojená so zemou alebo ktorej osadenie vyžaduje úpravu podkladu, pričom pevným spojením so zemou sa rozumie upevnenie strojnými súčiastkami alebo zvarom o pevný základ v zemi alebo o inú stavbu. Stavba prístrešku je pevne spojená so zemou tak, že sú vybudované betónové pätky, v ktorých sú zaliate strojné súčiastky, na ktoré sú pripevnené stĺpy prístrešku, zároveň je prístrešok pevne upevnený o stavbu domu č. 106, teda v zmysle § 43 písm. b) zák. č. 50/1976 Z. z. sa jedná o stavbu, na uskutočnenie ktorej sa vyžaduje stavebné povolenie. Súd sa v napadnutom rozsudku touto skutočnosťou nijako nezaoberal ani ju nevyhodnotil

- poukazovali sme na skutočnosť, že realizáciou stavby prístrešku dôjde k zásahom do našich vlastníckych alebo iných práv a právom chránených záujmov iných osôb, že budú ohrozené verejné záujmy a porušené všeobecne záväzné právne predpisy a dôjde k vplyvu stavby na životné prostredie (ohrozovanie dažďovou vodou, padaním snehu, tienením, ohrozovaním plynového vedenia, elektroinštalácie, hlukom, dymom). Súd sa s týmito skutočnosťami vysporiadal odkazom na § 43b ods. 4 písm. a) až f) stavebného zákona (správne zrejme malo byť § 43d ods. 4 písm. a) až f) stavebného zákona), podľa ktorého nebola preukázaná skutočnosť súvisiaca s prítomnosťou znečisťujúcich látok, nebezpečných látok alebo plynov, nebezpečného žiarenia, znečistenia vôd alebo pôdy, nedostatočného zneškodňovania odpadových vôd, prípadne výskyt vlhkosti v stavebných konštrukciách. Súd sa uspokojil iba so zistením, že stavebník aplikoval systém odvodu dažďovej vody a zábrany snehu. Ustanovenie § 43d ods. 4 stavebného zákona iba príkladmo uvádza niektoré vplyvy stavby na životné prostredie. Tvrdíme, že je potrebné zohľadniť aj ďalšie vplyvy tak, ako sme ich uvádzali a zhodnotiť ich vplyv. Súd sa nezaoberal a nevysporiadal s našimi námietkami vplyvu na naše vlastnícke práva, verejné záujmy a hygienické a protipožiarne predpisy a tieto ani nevyhodnotil.»

Sťažovatelia ďalej uvádzajú: „My sťažovatelia 1/ - 3/ sme sa voči Obci ■■■ domáhali nápravy, proti oznámeniu č. 2012/808-09-T zo dňa 14. 05. 2013 sme dňa 23. 05. 2013 podali námietku, na ktorú nám obec odpovedala, že oznámenie stavebného úradu o tom, že nemá námietky voči vykonaniu drobnej stavby, stavebnej úpravy alebo udržiavacích prác, nemá formu rozhodnutia podľa správneho poriadku, nie je možné voči povoleniu drobnej stavby podať odvolanie.

Následne bol podaný podnet na podanie protestu prokurátora na Okresnú prokuratúru Nové Zámky zo dňa 28. 05. 2013, ktorý bol odložený dňa 29. 07. 2013.

So sťažnosťou sme sa obrátili na Obvodný úrad Nitra, odbor výstavby a bytovej politiky. Obvodný úrad v oznámení výsledku prešetrenia sťažností uviedol, že sťažnosť je neopodstatnená s poukazom na skutočnosť, že oznámenie č. 2012/808-07-T zo dňa 10. 05. 2013 preskúmal aj okresný prokurátor a vec odložil, pretože nezistil porušenie zákona vo veci, a teda nemá dôvod vo veci konať ani Obvodný úrad Nitra.

Dňa 23. 09. 2013 bola podaná Žiadosť o prešetrenie stavebnej veci na Slovenskú stavebnú inšpekciu, ktorá našej žiadosti taktiež nevyhovela.

Keďže sme sa nedomohli nápravy podaniami na príslušné orgány štátnej správy, žalobou zo dňa 11. 10. 2013 sme sa domáhali obnovy stavu pred nezákonným zásahom, súd žalobu zamietol.

Podnetom na podanie mimoriadneho dovolania zo dňa 30. 09. 2014 sme sa domáhali, aby generálny prokurátor SR podľa § 243e a nasl. Obč. zák. podal proti rozsudku Krajského súdu Nitra 15S/71/2013 zo dňa 08.07. 2014 mimoriadne dovolanie.

Upovedomením Krajskej prokuratúry Nitra Kc 125/14/4400-10 zo dňa 02. 12. 2014, ktoré nám bolo doručené 05. 12. 2014 nám bolo oznámené, že v správnom súdnictve mimoriadne dovolanie nie je prípustné, preto bol náš podnet odložený.“

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľa žiadajú, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľov 1/ - 3/ na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 20 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Nitre 15 S/71/2013-80 zo dňa 08. júla 2014 porušené boli.

2. Rozsudok Krajského súdu v Nitre 15 S/71/2013-80 zo dňa 08. júla 2014 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Nitre na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľom 1/ - 3/ priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 436,28 €, ktorú im je Krajský súd v Nitre povinný vyplatiť na účet advokáta JUDr. Mariána Rojka, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovatelia namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 3 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu. Ústavný súd zistil, že napadnutý rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 21. augusta 2014.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

V nadväznosti na citované znenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre zdôrazňuje, že jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v zákonom ustanovenej lehote. Nedodržanie tejto

lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Sťažovatelia v sťažnosti poukazujú na to, že „... upovedomením Krajskej prokuratúry Nitra Kc 125/14/4400-10 zo dňa 02. 12. 2014, ktoré nám bolo doručené 05. 12. 2014 nám bolo oznámené, že v správnom súdnictve mimoriadne dovolanie nie je prípustné, preto bol náš podnet odložený“.

Z citovaného vyplýva, že sťažovatelia, zastúpení kvalifikovaným právnym zástupcom, zastávajú názor, že lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde na podanie sťažnosti proti napadnutému rozsudku krajského súdu začala plynúť dňom, keď im bolo doručené rozhodnutie (prípis) príslušného orgánu prokuratúry o vybavení ich podnetu na podanie mimoriadneho dovolania. Uvedený právny názor sťažovateľov, resp. ich právneho zástupcu je v zjavnom rozpore s doterajšou judikatúrou ústavného súdu, ktorej súčasťou je aj ustálený právny názor, podľa ktorého podnet na podanie mimoriadneho dovolania generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (§ 243e až § 243j Občianskeho súdneho poriadku) ani prípadný opakovaný podnet nemožno z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorý je predpokladom (podmienkou) podania sťažnosti ústavnému súde podľa tohto článku ústavy, a preto na jeho podanie z hľadiska plynutia lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súde nemožno prihliadať (m. m. I. ÚS 49/02, I. ÚS 134/03, IV. ÚS 200/05 a iné). Na podporu uvedeného právneho názoru ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre zároveň opakovane uvádza, že mimoriadne opravné prostriedky, ktoré navrhovateľ (sťažovateľ) nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy (v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde), ktoré sú mu priamo dostupné. Ustanovenie § 243e ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku totiž neukladá povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu. Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora Slovenskej republiky rozhodnúť, či podá, alebo nepodá mimoriadne dovolanie (napr. II. ÚS 42/01, I. ÚS 67/02, III. ÚS 11/04).

Vychádzajúc zo svojej ustálenej judikatúry, ústavný súd konštatuje, že sťažovatelia podali sťažnosť smerujúcu proti napadnutému rozsudku krajského súdu, ktorý nadobudol právoplatnosť 21. augusta 2014, až 2. februára 2015, t. j. zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľov odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júna 2015